

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 475/2015
04.06.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића и Зорана Таталовића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.П., због кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 33. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.П., адвоката З.З., поднетом против правноснажних решења Вишег суда у Београду ПОИ. бр.8/13 (Ки.бр.277/13), Кв бр.2040/14 од 09.09.2014. године и Апелационог суда у Београду Кж2 2343/14 од 19.01.2015. године, у седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП, дана 04.06.2015. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.П., поднет против правноснажних решења Вишег суда у Београду ПОИ. бр.8/13 (Ки бр.277/13), Кв бр.2040/14 у ставу I од 09.09.2014. године и Апелационог суда у Београду Кж2 2343/14 у ставу I од 19.01.2015. године, у односу на повреду Закона из члана 441. став 3. ЗКП, у вези члана 25. став 1. тачка 3) Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу одбацује као недозвољен.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду ПОИ.бр.8/13 (Ки бр.277/13), Кв бр.2040/14 од 09.09.2014. године, одбијен је као неоснован, између осталих, и приговор браниоца власника окривљеног Д.П., адвоката З.З., од 17.09.2013. године, изјављен против решења истражног судије Вишег суда у Београду ПОИ 8/13 (Ки бр.277/13) од 04.09.2013. године.

Решењем Апелационог суда у Београду Кж2 2343/14 од 19.01.2015. године, одбијене су као неосноване, између осталих, жалбе Вишег јавног тужиоца

у Београду и браниоца окривљеног Д.П., адвоката З.З., изјављене против првостепеног решења у ставовима I и II.

Против ових решења, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног Д.П., адвокат З.З., због повреде закона из члана 441. став 3. ЗКП и повреда Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, са предлогом да Врховни касациони суд уважи захтев за заштиту законитости и преиначи другостепено решење у ставу I и у односу на окривљеног Д.П. укине привремено одузимање имовине или да укине првостепено решење у ставу I и другостепено решење у ставу I и предмет врати другостепеном суду на поновну одлуку, да се извршење првостепеног решења у ставу I одложи односно прекине као и да у смислу члана 488. став 2. ЗКП, буде обавештен о седници већа.

Врховни касациони суд је доставио захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.П., Републичком јавном тужиоцу, али га није обавестио о седници већа, као ни браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, па је одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП, на којој је размотрио списе предмета са решењима, против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је по оцени навода у захтеву, нашао:

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да у конкретном случају није испуњен законски услов из члана 25. став 1. тачка 3. Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, јер вредност имовине окривљеног за коју постоји основана сумња да је проистекла из кривичног дела не прелази износ од 1.500.000,00 динара, што је прописан законски цензус у смислу члана 2. став 2. и члана 25. став 1. тачка 3. Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, за примену овог закона. У вези са тим бранилац у захтеву указује да нижестепени судови поистовећују субјективитет правног и физичког лица, односно окривљеног Д.П. са Предузећем „Т.“ – „Н.“ и Предузећа „Т.“ и врше сабирање новчаног износа од 12.679,19 евра, који се води на име окривљеног на рачуну код К. Б., са имовином Предузећа „Т.“ ДОО Б., на који начин је неправилно утврђено да је имовина окривљеног већа од 1.500.000,00 динара.

Имајући у виду да је бранилац окривљеног захтев за заштиту законитости поднео због повреде Закона из члана 441. став 3. ЗКП, у вези члана 25. став 1. тачка 3) Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, која је неосновано истицана у жалбеном поступку, Врховни касациони суд прихвата разлоге које је на страни шест образложења другостепеног решења – Кж2 2343/14 од 19.01.2015. године, дао Апелациони суд у Београду и на исте упућује, у смислу члана 491. став 2. ЗКП.

У захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног указује и то да су изреке побијаних решења противречне разлозима, који су нејасни и у знатној мери противречни изведеним доказима. Надаље, бранилац наводи да је у оба побијана решења повређена одредба члана 25. став 1. тачка 1. Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, имајући у виду да у односу на окривљеног не постоји потребан степен сумње да је извршио кривично дело из

члана 2. тог закона – члан 234. став 3. у вези става 2. КЗ и др., јер је кривично веће Вишег суда у Београду, решењем К 2013/14 од 09.06.2014. године, вратило оптужницу Тужилаштву на допуну, налазећи да не постоји потребан степен сумње у извршењу кривичних дела од стране окривљеног, који доказ се према наводима захтева, у побијаном решењу не помиње, а нижестепени судови супротно изведеним доказима и цитираном решењу утврђују постојање основане сумње да је окривљени извршио кривично дело не образлажући из ког доказа то произлази, нити се наводе докази који би поткрепили закључак изнет у побијаним решењима да је пословна зграда у ул. ... у Б., проистекла из кривичног дела, којим наводима се, по оцени овог суда, истиче да правноснажна решења не садрже разлоге о одлучним чињеницама које се односе на услове за привремено одузимање имовине у смислу члана 25. став 1. Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела. У захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног указује да је у побијаним решењима нејасно својство окривљеног Д.П., односно да ли је он власник или је власник треће лице, као што је нејасна и његова улога у погледу наводног преноса непокретне имовине у ул. ..., у Б., на Предузеће „Т.“ ДОО Б., те да је неразумљиво образложење другостепеног решења на страни 6, став 1. и 2. у погледу улоге окривљеног Д.П. као заменика председника Управног одбора „Т.“ о наводном преносу непокретне имовине од Предузећа „Т.“ преко „Н.“ и назад до „Т.“ јер окривљени као заменик председника Управног одбора наведеног предузећа није био у позицији да доноси одлуку која би довела до прибављања противправне имовинске користи, чиме се, по налажењу овога суда у овом делу захтева указује да су разлози о одлучним чињеницама нејасни. Све наведено представља битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, која није дозвољен разлог због којег окривљени преко браниоца у смислу члана 485. став 4. ЗКП, може поднети захтев за заштиту законитости.

У захтеву браниоца окривљеног наводи се и то да у финансијској истрази, супротно члану 2, члану 17. и члану 19. Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела нису прибављени докази о одлучним чињеницама и то: колика је имовина окривљеног П.Д., колики су његови законити приходи, а колики су трошкови живота окривљеног и чланова његове породице, из којих доказа произлази основана сумња да је имовина – износ од 12.681,19 евра са рачуна К. Б., проистекла из кривичног дела, нити су прибављени докази о имовини и приходима предузећа „Н.“, односно докази из којих произлази основана сумња да је пословна зграда у ул. ..., проистекла из кривичног дела, као и да је погрешно утврђење нижестепених судова да је окривљени Д.П. једини власник и оснивач Предузећа „Т.“ касније „Н.“ Изнетим наводима се, у овом делу захтева, указује да су побијана решења донета на основу погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, што такође не представља разлог због којег окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек у смислу члана 485. став 4. ЗКП.

Бранилац окривљеног захтев за заштиту законитости подноси и због повреде закона из члана 441. став 3. ЗКП, у вези члана 3. Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, који је дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца у смислу члана 485. став 4. ЗКП. Међутим, имајући у виду да бранилац окривљеног у

захтеву не образлаже овај разлог побијања правноснажних решења и да Врховни касациони суд у смислу члана 489. став 1. ЗКП, правноснажну одлуку испитује у оквиру разлога, дела и правца побијања који су истакнути у захтеву, те да није овлашћен да по службеној дужности тумачи захтев и оцењује у чему се састоји повреда закона на коју се бранилац позива, то је оцењено да захтев браниоца окривљеног у овом делу нема законом прописан садржај у смислу члана 484. ЗКП.

Што се тиче навода захтева браниоца окривљеног да је окривљеном у поступку за одузимање имовине проистекле из кривичног дела повређено право на суђење у разумном року као и право на правично суђење Врховни касациони суд указује да повреда наведених права не може бити предмет испитивања по овом ванредном правном леку.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тач.2) и 3) ЗКП, одлучио као у изреци пресуде.

**Записничар – саветник
Весна Веселиновић,с.р.**

**Председник већа - судија
Бата Цветковић,с.р.**